

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

IDENTITEEDI-
VARGUS

Originaali tiitel:

Nora Roberts

Identity

2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik tegelaskujud, organisatsioonid ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel.

Tõlkinud Raili Puskar

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Nora Roberts. All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E09432823

ISBN 978-9949-87-116-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Perekonnale, kuhu oled sündinud ja mille ise endale lood.

Esimene osa

PLAANID

Plaan, mida muuta ei saa, ei ole hea plaan.

PUBLILIUS SYRUS

Olla kodus õnnelik tähendab kõrgeimate eesmärkide saavutamist.

SAMUEL JOHNSON

Esimene peatükk

Morgan Albrighti unistused olid lihtsad ja neid oli vähe. Kuna ta isa oli teeninud armees, oli Morgan lapsepõlves reisinud mööda kõikvõimalikke riike ja kontinente. Isa tööst tingituna olid ta juured muutunud lühikeseks ega ulatunud sügavale, mille tõttu ümber istutamine oli kerge. Enne seda, kui ta vanemad lahutasid, reisid ta esimese neljateistkümne eluaasta jooksul baasist baasi, majast majja, osariigist osariiki, riigist riiki.

Ta ei saanud sinna midagi parata.

Lahutusele järgnenud kolme aasta jooksul oli emagi aina kolinud ühest kohast teise. Väike linnake siin, suur linn seal... ema oleks nagu midagi otsinud, kuigi Morgan ei saanud aru, mida.

Seitsmeteistkümnendaastasena, natuke enne kaheksateistkümneseks saamist, oli ta ise oma juured üles kiskunud, et need kolledžis maha panna. Ta oli seal katsetanud mitmesuguseid eesmärke, unistusi ja võimalusi.

Ta pühendus õppimisele, keskendus kahe eriala omandamisele: ärijuhtimisele ning turismi- ja hotelliettevõtlusele, mis pidid viima otseteed ta unistuse täitumiseni.

Panna juured maha. Omada kodu, oma ettevõtet.

Asju, mis on tema enda omad.

Ta uuris maakaarte, ümbruskondi, kliimat, et otsustada, kus täpselt pärast kolledži lõpetamist juured mulda pista. Ta tahtis elada keskkonnas, mis oleks juba vana ja sisse elatud, mis oleks lähedal poodidele, restoranidele... inimestele.

Ja kunagi tuleb päev, kus tal pole mitte üksnes oma kodu, vaid ka oma baar.

Lihtsad eesmärgid.

Äsja kolledži lõpetanud, kolis ta Marylandi osariiki Baltimore'i eeslinna, mis polnud veel keskklassistunud ja oli seega taskukohane ning kus olid aegade keskel vanad majad.

Ta oli teeninud kolledži ajal raha, töötades ettekandjana ja pärast kahekümne üheseks saamist baaridaamina. Ja usinalt raha kõrvale pannud.

Morgani kolonelist isa ei jõudnud ta lõpuaktusele. Ja kuigi Morgan lõpetas kolledži kiitusega, ei saanud isa talle õnnitlusi.

See polnud Morganit üllatanud, sest ta teadis, et ta lakkas isa jaoks eksisteerimast juba enne seda, kui tint oli jõudnud lahutusedokumentidel kuivada.

Emma ja emapoolsed vanavanemad tulid lõpetamisele. Morgan ei teadnud, et see on viimane kord, kui ta vanaisa näeb. Seitsmekümneaastane hea terve juures täies elujõus mees suri järgmisel talvel pärast Morgani lõpetamist. Vanaisa oli redelilt alla kukkunud. Üks väärsamm. Ühel hetkel oli ta olemas ja siis ühtäkki läinud.

Vanaisa kaotus oli Morganile ränk löök, ent samas õppetund.

Vanaisa pärandas Morganile kakkümmend tuhat dollarit ja mälestused suvistest matkadest Vermonti mägedes.

Tänu päranduseks saadud rahale oli Morganil võimalik kolida tibatillukesest korterist väikesesse majja. Oma majja, mida tuli remontida, aga mille juurde kuulus aed, millega tuli samuti vaeva näha.

Kolm väikest magamistuba ja kaks tibatillukest vannituba tähendasid, et ta võis võtta üürilise, kellelt saadud üüriraha aitaks pangalaenu maksta ja maja remontida.

Ja ta töötas kahel töökohal. Viiel või kuuel päeval nädalas töötas ta lähedal asuvas toredata klientuuriga baaris, mis kandis nime Veel Üks Naps. Kuna ta oli nüüd majaomanik, vajas ta suuremat sissetulekut ja võttis lisaks kontori-juhataja koha ehitustöödega tegelevas perefirmas.

Üürilisega kohtus ta lähikonna aianduskeskuses, kus murdis pead, mil-liseid lilli maja ümber istutamiseks osta. Nina Ramos töötas kasvuhoone-tes ja tundis oma tööd hästi. Nina soovitusel kulusid marjaks ära ja tema abiga asendus aiatöödega seotud nõutus rõõmuga. Nina kolis tol esimesel öierohkel kevadel Morgani juurde.

Morgan ja Nina klappisid hästi ja said aru, millal teine tahab omaette olla.

Morgan oli kahekümne viiendaks eluaastaks esimese unistuse ellu vii-nud ja ta ise hindas, et teise unistuse viib ta ellu enne kolmekümnendat sünnipäeva.

Ainus asi, mida ostes ta oli priisanud, seisis maja ees. Priuse eest tuli veel mitu aastat maksta, aga auto viib ta turvaliselt ja säästlikult tööle ja toob sealt koju.

Kui ilm oli hea, sõitis ta kontorisse jalgrattal, ent kui ta autot vajas, oli auto olemas. Nina nimetas autot alameesmärgiks, mida Morgan põhieesmärki-deni jõudmiseks vajas.

Newberry tänaval asuva väikese maja ümber oli ilus aed, maja ise oli hil-juti valgeks värvitud ja Morgan oli värvunud välisukse helesiniseks, see andis majale rõõmsa ilme.

Morgani ülemus firmas Greenwald's Builders aitas tal vanad puitpõrandad korda teha, müüs värvi omahinnaga ja andis remondi- ja hooldustööde tegemiseks nõu.

Morgan oli juured maha pannud ja tundis, kuidas ta hakkab õide minema.

Ta nägu läks naerule, kui ta vaatas uute plaatidega kaetud majaeesise ümber õitsevad nartsisse. Märtsikuu lõpu ilm oli muutlik, ent tõi siiski kaasa kaunid märgid kevadest. Eelmisel sügisel olid nad Ninaga istutanud maja ette kontpuu, mille pungad olid kohe-kohe puhkemas.

Varsti, mõtles ta jalgratast lukustades.

Naabruskond oli turvaline, ent polnud mõtet kurja vaimu välja kutsuda.

Ta keeras majaukse lukust lahti ja kuna Nina auto, mille peale ei saanud kindel olla, kas see suvatseb sõita või mitte, seisis maja ees tänaval, hüüdis ta sisse astudes tervituse.

„Mina olen! Jäin hilja peale.“ Ta läks elutuppa ja mõtles nagu alati, kui palju suurem tuba paistaks, kui ta võtaks toa ja köögi vahelise seina maha.

Tal oli selle jaoks raha olemas, nii et võib-olla sügisel. Võib-olla enne jõule. Võib-olla.

„Mina ei jää hilja peale,“ hüüdis Nina vastu. „Ja mul on kohting!“

Ninal olid alailma kohtingud. Ent Nina oli rabavalt ilus ja elurõõmus ja tal oli kõigest üks töökoht.

Morgan seisatas Nina toa avatud uksele.

Voodil olid riided, mis Nina oli arvatavasti välja praakinud, ja ta uuris end parasjagu suure peegli ees. Ta süsimustad juuksed langesid punasele kleidile, mis liibus ta väikese ja saleda keha kumerustele. Ta tumedad silmad särasid, kui ta Morganile peeglis otsa vaatas.

„Mis ütled?“

„Mul on vahel tahtmine sind vihata. Okei, kuhu sa lähed ja kellega lähed?“

„Sam viib mu Frescosse õhtust sööma.“

„Väga peen! Jah, punane kleit on väga vinge.“

Ja Morgan kadestas seda pisut. Kuna Morgan oli pikka kasvu ja sihvakas ning Nina väikest kasvu ja vormikas, ei õnnestunud neil teineteise riideid laenata ja see oli suur pettumus.

„Jäta jah see. Kas sa oled nüüd juba kolm nädalat ainult ülimalt seksika Samiga käinud?“

„Peaaegu neli.“ Nina keerutas peegli ees. „Nii et...“

„Ma püüan koju tulles hästi vaikselt hiilida.“

„Morgan, ta meeldib mulle tõesti väga.“

„Minule ka.“

„Ei, ma ütlen, et *väga*.“

„Oh!“ Morgan kallutas pea ühele küljele ja uuris sõbrannat. „Ma tean juba, et ta on sinust tõsiselt sisse võetud. Seda on temast tajuda. Nii et kui sa kaalud temaga tõsist suhet, siis annan sõbrana oma heakskiidu.“

Heitnud imelised juuksed seljale, ohkas Nina unistavalt. „Ma ei kaalu seda enam, olen selles täiesti kindel.“

„Kiidan heaks. Pean riided vahetama ja tööle minema.“

„Ühelt töölt teisele. Ma pean riided ära panema ja toa ära koristama. Ma ei taha, et Sam peaks mind lohakaks.“

„Sa pole lohakas.“ Kaootiline, mõtles Morgan, aga Nina kaootilisus piirdus ta oma toaga.

Erinevalt Nina elurõõmsast kaosest, lavendlitooni seintest, tualettlaust, mis oli täis meigitarbeid, juuksehooldusvahendeid ja jumal teab mida veel, valitses Morgani toas lihtsus ja kord.

Morgan kasutas kolmandat, tillukest magamistuba kabinetina, nii et tema magamistuba oli tema pelgupaik. Rahulikult mõjuvad sinised seinad, seintel pildid, mis ta oli ostnud Baltimore'i tänavakunstnikelt, valge tekk ja padjad, väike mugav lugemistool.

Ta võttis seljast kontorijuhataja riided – hallid püksid, valge särgi, tumesinise pintsaku – ja pani nende asemel selga baaridaami riietuse: mustad püksid ja musta särgi. Ta tõmbas vannitoas lahti sahtli, kus olid korralikult süstematiseeritud meigitooted. Ja muutis meigi päevasesest õhtuseks.

Ta heledad lühikesed juuksed olid kuklast lühemaks lõigatud ja eest pike-mad ning see soeng sobis nii ta päevasele kui ka õhtusele töökohale, ent baaridaami töö eeldas tugevamat silmameiki ja punasemaid huuli.

Aastatepikkuse harjutamise tõttu võttis ta muundumine aega vähem kui kakskümmend minutit.

Kuna temale ei pakuta Frescos peent õhtusööki, jooksis ta kööki ja haaras külmikust jogurti. Ta sõi püsti seistes, kujutas ette, kuidas vahesein on maha võetud, kuidas kappidel on uued ukсед ja käepidemed, seinal mõned riulid, mõned...

„*Amiga mia*, sa pead ka sööma.“

„Jogurt on söök.“

Nina, kes kandis nüüd hommikumantlit, pani käed puusa. „Pean silmas midagi sellist, mille söömiseks on vaja nuga ja kahvli ja närimist. Sa oled pikka kasvu ja sale – mida ma ei talu –, aga kui sa ei söö, siis muutud sa kõhnaks ja kõhetuks. Ma räägin päris tõsiselt. Ja üks meist peaks õppima süüa tegema.“ Ta osutas korallivärvi küünega Morganiile. „Ja mina hääletan selle poolt, et see oled sina.“

„Nojah, ma võtan selle asja vabal ajal käsile. Aga muide, sinul on ema, kes teeb süüa nagu meisterkokk.“

„Tuled koos minuga pühapäeval õhtust sööma. Ja ära püüagi väita, et sul on vaja tööd teha – oma tabeleid või mida iganes. Sa ju tead, et mamma ja papa on sinust sisse võetud. Ja mu vend Rick on ka kodus.“

Morgan, jogurtitops ühes ja lusikas teises käes, vehkis kätega, nagu pühiks tahvlit. „Ma ei kavatse su vennaga käia – olgu ta nii nunnu kui tahes. See oleks hullumeelsus. Ma ei taha sinust kui korterikaaslasest sellepärast ilma jääda, et hakan su vennaga käima, lähen temaga voodisse ja siis temast lahku.“

Nina tõstis ühe kõrva juurde kuldse rõnga, teise juurde kolmest rõngast koosneva rippuva kõrvarõnga. „Kumb?“

Morgan osutas rippuvale kõrvarõngale. „Peenem.“

„Väga hea. Ja võib-olla sa hakkad Rickiga käima, lähed temaga voodisse ja armud temasse.“

„Mul pole selleks aega. Oota veel kaks või kolm aastat, siis vast ehk on.“

„Minule meeldib ka plaane teha, aga mitte armastuse jaoks. Nüüd viisid sa jutu teisele teemale. Sa pead sööma.“

„Võtan baaris midagi.“

„Õhtusöök pühapäeval,“ kordas Nina, kui Morgan viskas jogurtitopsi prügi hulka ja loputas lusika. „Ma ütlen mammale, et sa oled tulemas, ja kui ma kord juba temale olen öelnud, siis sul enam taganemisteed ei ole.“

„Ma tahaksin tulla. Ausõna. Las ma elan selle nädala üle. Meil on ehitusfirmas tohutult palju tööd olnud. Kevade saabudes hakkavad kõik remondile või värvimisele või terrasside ehitamisele mõtlema.“